

Derimod er det rigtigt, at Forbunds-
pagten i det hele forudsætter, at der i
hvert Land findes et vist Militærvæsen.
Det fremgaar af forskellige Bestemmelser
og forskellige Vendinger; det forudsættes
som noget, man ligesom gaar ud fra, men
ikke som en absolut Fordring. Det vilde
f. Eks. ikke paa nogen Maade være stridende
mod Forbundspagten, at et Land som Island
gaar ind i Forbundet uden noget som
helst Militærvæsen, men i al Almindelighed
forudsætter man, at der i de forskellige
Lande findes et vist Militærvæsen, og de
naturlige Opgaver for dette bliver den
Bevogtning, der kan blive Brug for i Krige
af lovmæssig Karakter, eventuelt ogsaa i
andre Krige, som skyldes Indgriben overfor
Lovbrydere, og derved, at man forudsætter
Muligheden for, at de enkelte Stater kan
komme til at bidrage til den fælles Ord-
nings Magt, med hvilken Forbundet kan
komme til at gribe ind overfor lovbryderiske
Stater. I den Henseende er det saaledes,
at der for den enkelte Stat er en uomtvistelig
Vetoret med Hensyn til Kravet om Af-
sendelse af Kontingenter fra Staten til
Deltagelse i saadanne Straffeekspeditioner,
og man vil med Rette kunne hævde den
Opfattelse, at der ogsaa vil være en Vetoret
med Hensyn til Passagen gennem Statens
Landterritorier. Derimod kan man ikke
paastaa, at man i al Almindelighed forud-
sætter, at den enkelte Stat, bortset fra en
Særstilling for Svjets, paa Forhaand er
fritaget for at deltage og fritaget for Passage
over sit Territorium.

Dette bevirker, at man maa sige, at
der foreligger Forudsætning om et vist
Militærvæsen for de forskellige Stater, men
med Hensyn til dette Militærvæsens Karak-
ter og Omfang overlades det hele til Statens
frie Skøn, og Forbundet staar uden nogen
Art af lovmæssig Berettigelse til at gribe ind,
naar Staten overholder eet eneste Hensyn,
nemlig dette, ikke at overskride den Grænse,
som den selv en Gang har været med til at an-
tage. De andre Fortolkninger, der fremføres,
forekommer mig at være udsprunget enten af
Ønsket om at skabe en ny Baggrund for
Bevarelsen af et betydeligere Militærvæsen
eller af de politiske Bekvæmmelighedshen-
syn, jeg før omtalte.

Mén, kan man spørge, var det dog ikke
rigtigt at vente med Ordningen af vort
Militærvæsen, indtil man kender de paa-
gældende Maksimalgrænser? Dertil vil jeg
svare, at hvis Folkenes Forbund var kommet
nogenlunde hurtigt i Orden, vilde jeg have
anset det for ganske naturligt at afvente
dette for at faa den Vejledning, der kommer

til at ligge deri, men i Stedet derfor tyder
alt nu paa, at det trækker meget længe
ud med Ordningen af disse Forhold. Alt
tyder paa, at vi ikke i Løbet af Maaneder
vil komme til at høre noget om, hvilke
Maksimumsgrænser man fra Folkeforbun-
dets Side tænker sig, og naar saa er, faar vi
efter min Mening nøjes med den Vejledning,
der foreligger i de Ting, som vi allerede
kender. Den væsentligste Vejledning her
foreligger i Fredstraktatens Bestemmelser
med Hensyn til Omfanget af det tyske
Militærvæsen, de Bestemmelser, som gaar
ud paa, at det tyske Militærvæsen skal ind-
skrænkes til $\frac{1}{10}$ af det, det tidligere var i
Fredstid, og til $\frac{1}{100}$ af det, det kunde udvik-
les til i Krigstid. Enhver er vel klar over,
at man ikke vil trække saa snevre Grænser
for andre Staters Militærvæsen, men at det
dog paa den anden Side vil faa nogen Betyd-
ning for de Grænser, man trækker ogsaa for
de andre Staters Militærvæsen, idet man
allerede af rent økonomiske Hensyn ikke
vil kunne stille Tyskland i økonomisk Hen-
seende saa meget lettere end sig selv i Frem-
tidens økonomiske Konkurrencekampe.

Dette forekommer mig at være den Vej-
ledning, vi i Øjeblikket kan tilvejebringe,
og paa hvilken vi kan bygge, men selve
Beslutningerne, ja, dem bliver det for-
nødent, at vi tager i Løbet af nogle Maane-
der. Vi kan ikke blive ved med at arbejde
med et Militærvæsen, der anvendt efter
sin Karakter vil kræve Udgifter paa 70—80
Mill. Kr. om Aaret, og selv om vi foretager
Indskrænkninger, de Indskrænkninger, som
Rigsdagen er enig om, den Indskrænkning,
som nu forhaabentlig forestaar med Hensyn
til Københavns Befæstning, de Indskrænk-
ninger, som jeg siden agter at bringe i For-
slag, hvis der bliver Anledning dertil, med
Hensyn til Uddannelsens Omfang næste
Aar og med Hensyn til Bortfald af de sæd-
vanlige Efteraarsindkaldelser ogsaa i det
kommende Aar, selv om man foretager alle
disse Indskrænkninger, vil det dog blive
et Beløb omkring de 60 Millioner eller op
derimod, som vi vil komme til at give ud til
Militærvæsen, hvis vi ikke foretager en
gennemgribende Omordning af vort Militæ-
væsen.

Og som dette er til det yderste byrde-
fuldt økonomisk, saaledes er den Overgangs-
tilstand, der bestaar, mens vi har den nuvæ-
rende Militærordning og ikke har truffet
Bestemmelse om den nye, af den pin-
agtigste Karakter for alle, der arbejder der-
med, ikke mindst for Hærens og Flaadens
Befalingsmænd. Dette giver sig atter og
atter i denne Tid Udslag i Begæringer og